

MC-rejse i Mellemamerika 2010

Forberedelser før rejsen

Rejsen var planlagt af Ervin Jensen, der er bosat i Nicaragua. Idéen kom fra Jørgen Purup, der deltog i en MC-tur gennem Vietnam sammen med mange af denne turs deltagere. Turen havde været omtalt i Touring Nyt, og Michael havde samlet en gruppe af gamle MC-venner, som ville deltage i turen. Der tilkom en enkelt individuel tilmeldt (Vagn), og Karin og Martin fik lov at deltage i ledsagebilen. Ervin er tidligere folketingsmedlem i Danmark, og har en baggrund som forretningsmand og forhandler, og han er gift med Nicaraguas boligminister Judith Silva. Ervin havde udarbejdet et program suppleret med praktiske råd, og Michael havde følgende tips: "Husk sololie og Fernet Branca – så går det hele af sig selv". Alle havde ladet sig forhåndsregistrere hos de amerikanske pasmyndigheder via det internet-baserede ESTA-netværk. Jeg havde medbragt en rygsæk med lægeligt udstyr: stetoskop, suturmateriale, sprøjter og kanyler, forbindinger, skinner til brud, halskrave, piller fra antibiotika til morfin, etc., men der blev heldigvis ikke brug for det. Ervins adresse er: Ervin Jensen, TST - Team Silva Tours SA - Gerente General. Adresse: Kmt. 134 c.a. Masaya, Campo Bello # 70, Managua, Nicaragua. Tel: 00 505 2255 0767, 0045 7734 3489, 00505 8850 4642. E-mail: Ervin@tst-sa.com.ni og info@tst-sa.com.ni. Homepage: www.tst-sa.com.ni Ervin bruger IP-telefoni, som er smart og billigt – se www.fonet.dk

Tyveri i lufthavnen

Vi mødtes d. 10 marts 2010 kl. 6 i lufthavnen, og ½ time efter var Flemmings håndbagage forsvundet. Heri var hans pas, billetter, penge, fotoapparat, etc. Det stod med det samme klart, at hans deltagelse i rejsen var forpurret, men Continental Airways var så flinke at give ham flybilletter til næste dag. Og så skaffede han i løbet af dagen et nyt pas. Næste dag kom næste uheld, idet landgangen til flyet slog hul i flyet, så den dags flyafgang fra København blev aflyst. Og så måtte

Flemming opgiver at rejse denne gang. Karin og Martin har nået den alder, hvor det måske er fornuftigt at få en injektion med blodprofsforebyggende medicin før en lang flyrejse, og vi tog den efter check-in. Så fløj vi til Newark, og det gik relativt smidigt at skifte til flyet til Houston, selvom vi kun havde 1 time og tyve minutters transitid. Men vi fik både afleveret fingeraftryk, blev fotograferet og oversnuset af narkohunden. Det var interessant at se de mange hjertestartere (AED), der var placeret i de amerikanske lufthavne. I Houston havde vi lidt mere tid, inden vi kom med aftenflyet til Managua. I flyet sad vi ved siden af en ung dansk pige, der skulle møde en veninde og rejse rundt i 2 måneder i Nicaragua og Costa Rica. Der var også nogle amerikanske pensionister, der skulle ned og se på mulighederne for at leve pensionistlivet i San Juan del Sur. Man kan som amerikansk statsborger slå sig ned i Nicaragua, hvis man har en fast månedlig pension på 600 \$.

Ankomst til Managua

Vi blev modtaget udenfor lufthavnsbygningen af Ervin og af hans 2 dansktalende sønner Camilo og Pablo. Og så kørte vi i deres biler ind mod centrum. Ervin fortalte, at man ikke stopper for rødt lys om aftenen, og han låser alle bildørene. Vi skulle bo på Palle Degn Pedersen's guesthouse "Caribbean Flavour", der lå i ambassadekvarteret lige op ad den danske ambassade og nær den japanske ambassade. Palle var en meget hyggelig mand, der har haft et langt liv som bistandsarbejder i Asien og Afrika. Han kommer fra Nakskov, og bor nu delvis på Møn. Han havde købt stedet i Managua som sommerhus. Han havde 3 nico'er til at hjælpe med at drive stedet.

Han havde haft stedet i 2½ år. Der var 7 værelser og en dejlig swimmingpool. Der var vagtmand døgnet rundt. Palles guesthouse kan absolut anbefales. Adresse: Plaza Espana, 1 c. al este, 1½ c. al lago, Cerca de las Embajades de Dinamarca y Japon. Tel: (505) 266-4981, E-mail: caribbeanflavour@live.com www.cfmanagua.com Vi hilste også på Vagn og Ester, der var ankommet et par dage tidligere.

Første dag på motorcykel

De kinesiske 200 og 250 cc Trueno motorcykler i gule, blå og røde farver så flotte og nye ud, da vi overtog dem ved Guesthouse Caribbean Flavour. Og så startede vi på en dagstur mod syd. Med i optøget var 13 motorcyklister med Denis Martinez i spidsen, Camilo med mekanikeren Moses og en masse reservedele i en stor rød Toyota, og Ervin, Karin og Martin i Ervins grå Suzuki. Moses forlod os efter et par dage, og blev erstattet af Franklin. Første stop var på Plaza de la Republica, der lå midt i Area Monumental. Her var Nationalmuseet, den jordskælvsødelagte katedral, Casa Presidential, som nu var medborgerhus, Centre Culturel Managua, Teatret Rubén Dario, sandinistlederen Carlos Fonseca's grav,

og en enkelt ismand. Ervin mente, at Managua ikke har en rigtig by-struktur som León og Granada, idet bebyggelsen er meget spredt ud. Og man bruger ikke gadenavne, men lokaliserer sig efter beliggenheden i forhold til bestemte pladser eller bygninger. Næste stop – bortset fra de mange stop ved benzinstationer – var ved vulkanen Masaya. Den er omgivet af en nationalpark, og vi kunne køre op til selve kraterets kant – et meget stort og dybt hul, hvorfra røgen og svovldampene steg op. En imponerende oplevelse! Vi fik et papir med sikkerhedsinstruktioner: køretøjer skal parkeres med front nedad, så man hurtigt kan komme væk, og i tilfælde af udslip af større klippestykker rådes man til at søge tilflugt under bilen. Vi fortsatte til

den charmerende by Catarina, hvor vi spiste "nico-mad", dvs. grillstegt bøf med en særlig form for flade spisebananer serveret på meget varme jernplader. Mange musikere forsøgte forgæves at tjene en skilling. Der var en flot udsigt over søen Laguna de Apoyo, der så ud som en vulkankratersø. Vi fortsatte til Granada, og fik et kort glimt af denne smukke koloniale by, mens vi kørte ind i centrum. Vi skulle besøge Peter Kolind's museum for præcolumbiansk lertøj. Museet er meget flot indrettet i en restaureret bygning, og de udstillede fund repræsenterer perioden fra år 500 f. Kr. til år 1550 e. Kr. Peter Kolind er en meget rig forretningsmand, der har slået sig ned i Granada. Han har bl.a. tjent penge i sikkerhedsbranchen. Han er bror til Lars Kolind, som var direktør for Oticon. Peter Kolind har også igangsat mange hjælpeprojekter i Granada bl.a. Carita-Feliz - et bespisningsprojekt, hvor 1100 børn får mad, et sportscollege for 361 elever og boligprojekter. En imponerende indsats! Derefter blev der en times sejltur på Lake Nicaragua, som er kendt for at indeholde hajer. Det er en af verdens største indsøer, og i søen ligger øen Ometepe bestående af de 2 vulkaner Maderas og El Concepción, hvoraf den ene er aktiv, og havde udbrud under vort besøg i landet. På sejlturen kunne vi mange rigmandsvillaer, og på en ø levede 4 aber. Vi spiste middag hos Palle, og Ervins hustru – Judith Silva – var også med. Hun er boligminister i Nicaragua.

Første forsøg på at komme over grænsen

Efter morgenmaden skulle vi først hilse på Nicaraguas turistminister, der ønskede os en god tur, og lod sig fotografere på bagsædet af Ester's motorcykel. Så startede vi nordpå, og kom ud på den panamerikanske landevej. I Ciudad Dario, hvor vi spiste frokost på køleren, så vi poeten Ruben Darios fødested, en simpel arbejderbolig – fint restaureret; der var også en lille park og et lille amfiteater til brug for poesioplæsning. Byen blev opkaldt efter digteren 4 år før han døde. Han blev født 18. januar 1867. Han var landets mest berømte digter, men også en berejst diplomat. Hans digte er oversat til engelsk, men ikke til dansk. Han boede i León. Vi stoppede næste gang i Esteli, der har 115.000 indbyggere, og er centrum for cigarproduktion, der tilkom efter den cubanske revolution i 1959, fordi de rige flygtede fra Castro's socialisme. Vi var på rundvisning i cigarfabrikken Placencia, og forholdene her var betydelig bedre end i den cigarfabrik, som vi besøgte i Havana på Cuba. Arbejderne kunne få en månedsløn på op mod 200 \$. De producerede også "organic cigars"! Der er over 30 cigarfabrikker i Esteli-området. Vi så Falck ambulancer og brandbiler i byen – det er et resultat af et dansk hjælpeprojekt. Vi overnattede på Hotel Alameda, der også havde en pool, og en restaurant, hvor vi fik aftensmad. Næste morgen fortsatte vi videre ad landevejen op i højlandet forbi byen Ocotal til grænsen ved

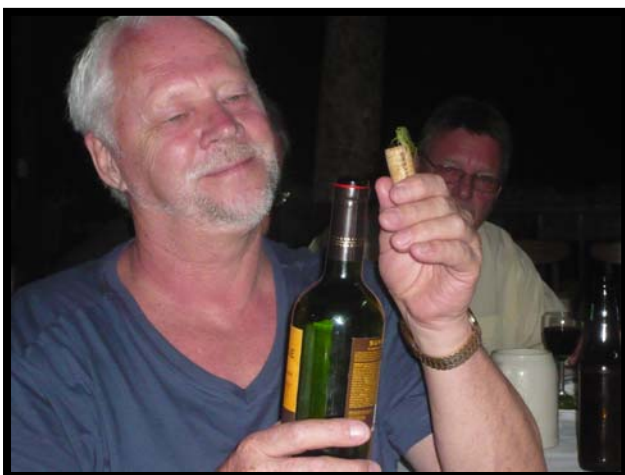

Los Manos, men trods Ervins ihærdige arbejde gennem mange timer, fik vi ikke lov at køre ind i Honduras. Fik jeg skrevet, at ingen af motorcyklerne havde nummerplader? Frokosten blev indtaget på køleren i ingenmandsland. Vi måtte vende tilbage til Esteli, og igen overnatte på Hotel Alamedo. Der var vågenat over en afdød i en garage nær hotellet. Nogle gik på opdagelse i det nærliggende autohotel, og fandt ud af, at man i al diskretion kan køre bilen ind i hotelværelset, som udlejes på timebasis for 5 \$, og så er der mulighed for erotik. Fænomenet skyldes for dårlige boligforhold med for mange familiemedlemmer i hytterne. Til middagen bød Ervin på øl, og Michael bød på rom for at dæmpe den slukørede stemning.

Matagalpa og den danske SOS-Børneby

Ervin var nu naturligvis meget stresset, og talte næsten uafbrudt i sin mobiltelefon. Han måtte kontakte sine hjælpere og kontakter, og sætte dem i gang med at skaffe de rette tilladelser til at passere grænsen til Honduras. Samtidig skulle han improvisere et dagsprogram for vores gruppe, finde nye overnatningssteder og restauranter, osv. Det var weekend, så offentlige kontorer og ambassader var svære at kontakte, og den honduranske ambassade i Nicaragua var i øvrigt lukket som en konsekvens af det militærkup, landet havde gennemgået sidste år. Ervin bestemte, at dagen skulle bruges på en tur til Matagalpa, som lå i højlandet. Der var en flot vej derop, og vi fik lejlighed til at se et eksempel på de boligprojekter, som Ervins hustru har igangsat – små 3-rums boliger i grupper på landet. Disse boliger er opråelige for den fattigere del af nicaraguanerne. De skal selv hjælpe til i byggeprocessen. Vi fik også lejlighed til at besøge SOS Børnebyen i Matagalpa, og det var en meget positiv oplevelse. Børnene boede i grupper på 10 i huse ledet af en "mor". Der var ordentlige forhold, og mange af – måske alle - husene havde en tavle, der viste, at de var sponsoreret af frivillige i forskellige danske byer. Vi spiste frokost på en tyskejet kaffefarm, der hed "Selva Negra". Der var buffet ved en lille sø, og et par dygtige musikere underholdt. Vi overnattede også her, og der var meget fine hytter i et smukt landskab. Udenom var skov med vandrestier, og vi hørte aberne hyle. Der skulle også være slanger. Der har på stedet været kaffeproduktion siden 1890. Se www.selvanegra.com. Vi fik også aftensmad i restauranten. I dag var der problemer med Denis's motorcykel.

Guldminen i La Libertad

Ervin fortsatte med stress og masser af telefonsamtaler, mens vi denne dag kørte sydover. Vi skulle besøge en guldmine i La Libertad, og Ervin kendte borgmesteren i denne by, så der kunne nok improviseres et besøg – og så kunne borgmesterens kone få lov at servere frokost for os alle. Der var lang vej dertil, så vi ankom et par timer senere end planlagt – men det er vist ret normalt i Nicaragua. Velkomstkomitéen var i hvert fald klar, og vi blev under hele besøget ledsaget af byens politibil, der i sneglefart anførte kortegen med blinkende lys og sirene. Først fik vi grillkylling, og så kørte vi ad jordveje op til et sted, hvor private arbejdede med udvinding af guld. Man anvendte kviksølv i processen,

og kværnede malmen med store sten. Det var en snavset proces, og vi fik forklaring på alle vore spørgsmål. Derefter kom vi på besøg i en stor industriel guldmine, der havde canadisk kapital bag sig. Her var der flere hundrede ansatte. Og de udvandt over 200 kg guld om måneden. Minedriften foregår som open pit – fra overfladen – og minen i La Libertad var opstartet sidste år, og var beregnet til at fungere i de kommende 7 år. Det var rentabelt, hvis der var over 0,6 g guld pr tons malm. Den bearbejdede malm sendes med fly til Vancouver til endelig udvinding af de dyre metaller. B2Gold Corporation havde lige installeret et nyt og effektivt produktionsanlæg, der skulle indvies af den nicaraguanske præsident i nærmeste fremtid. Vi fik forevist minen fra en bus, og den herre som forklarede det hele for os, havde også besøgt minen i Kiruna, og

kunne huske, at der havde været - 29° - det sker aldrig Nicaragua. Der arbejdede ca. 300 i minen. Det er attraktivt at være minearbejder – man kunne få 350 \$ om måneden i løn. Der er mange guldminer i Nicaragua. Om aftenen skulle vi overnatte på et hotel i den nærliggende by Juigalpa, men før vi kunne få lov til at slippe for vor politiskorte, måtte vi atter engang rundt i den lille by i procession med udrykning, og der var folkefest og indsamling til et godt formål. Vi nåede derfor først til hotel Masagua efter mørkets frembrud, og det brød motorcyklisterne sig ikke om. Bente nægtede at køre, da hun manglede sine briller. Michaels motorcykel punkterede, men blev lappet i et lokalt værksted. Hotellet var ikke særlig godt, og værelset meget varmt. Vi spiste aftens- og morgenmad i forhallen på plasticborde. Receptionisten oplyste, at et værelse kostede 3 \$ - mon hun forstod mit spørgsmål? Der var en utilfreds stemning blandt deltagerne.

Over grænsen til Honduras og ændringer i programmet

Den følgende dag fulgte vi vejen tilbage mod Managua – vejen var bygget for danske bistandspenge. Havde vi kørt i modsat retning mod øst, var vi kommet til de 2 store selvstyrende regioner langs Mosquitokysten. Vi havde en lang dagsetape foran os, og frokost holdt vi på en landeveisrestaurant, hvor de serverede grillstegt kylling med salat. Vi kom igen gennem Esteli og Ocotal og nåede grænsen. Pablo havde opholdt sig hele dagen ved grænsen, og vi blev modtaget med smil og genkendelsens glæde af de nicaraguanske toldere. Mange af os fik pudset skoene for 1 \$ af drenge, som levede af det. Vi blev sent på eftermiddagen sluppet ind i Honduras, og fandt i mørket frem til Danli. Første hotel (Esperanza) havde ikke værelser nok til os, og på det næste hotel – Granada - var der kun mulighed for at overnatte i 4-sengs værelser. Hotellet var dog pænt, og nok byens bedste. Ved aftensmaden blev det pludselig oplyst, at en 4-mandsgruppe havde påtaget sig at planlægge resten af ruten i samarbejde med Ervin. Martin blev rigtig gal over, at nogle deltagers mening tilsyneladende vejede tungere end andres – og de havde oven i købet ikke et ordentligt vejkort. I sådanne situationer må alle gruppens medlemmer have lige ret til at tilkendegive deres mening, ellers får man opsplitning i flere grupper og utilfredshed hos nogle. Martin og Karin besluttede også at bo på Hotel Esperanza, hvor de kunne få et dobbeltværelse.

Gennem kaffe- og banan-landet Honduras

I dag skulle vi igennem Honduras, men først samledes vi til morgenmad på Hotel Granada. Camilo kom og hentede Karin og Martin kl. 7, så de kunne spise med (der var ingen morgenmad på hotel Esperanza). Vi talte med et amerikansk ægtepar, som med en religiøs gruppe var i Honduras for at dele vandrensefilter ud til de fattige – lokalområdets præst var en af beslutningstagerne angående hvem, som blev udvalgt til at få et filter. Der var ganske mange frikirkelige grupper i Mellemamerika. Området op til Nicaragua er egnet til tobaksdyrkning, og selv Skandinavisk Tobakskompagni har købt fabrikker her. Vi synes, at Honduras virkede lidt rigere end Nicaragua. Landet producerer også sukkerrør, kaffe

og bananer. Efter morgenmadsen fortsatte vi ad hovedlandevejen og kom igennem hovedstaden Tegucigalpa. Det var et meget kuperet landskab, og her var tale om kørsel på bjergveje, som undertiden havde været udsat for jordskred. Der var også over lange strækninger vejarbejde, idet man var ved at udbygge til motorvej. Erwin var nervøs, og vi blev 3 gange stoppet ved politikontroller – en gang måtte Camilo i følgebilen betale 25 \$ i bøde, fordi der manglede advarselstrekant og ildslukker i bilen. Ved frokost stoppede vi ved en Pizza Hut i Comayagua, hvor vi delte 4 store pizza'er og også kunne glæde os over en flot salatbuffet. Der var endda kager med i gruppe-tilbudet – dem tog vi med til næste dag. Frokost til hele gruppen kostede 135 \$ inkl. drikkevarer. Om eftermiddagen fortsatte kørslen, og vi sad dejligt i Ervins Suzuki

og kunne lytte til de Cd'er, som Karin fandt på markeder langs vejen. Vi skulle se en stor sø, men den drønedede vi hurtigt forbi, selvom vi så nogle dejlige serveringssteder. Om aftenen kom vi frem til San Pedro Sula, hvor vi skulle bo på Hotel Maya Colonial, der havde en meget sød receptionist, der lånte os adgang til Internettet bag skranken. Ved indkørslen gennem byen tabte Henning sin pung, men Klaus og Steen stoppede hele trafikken og samlede indholdet og pungen op, og Henning gav øl i baren. I restauranten var et lokalt 4-personers selskab, som næsten var mere højrøstede end os – men så overdøvede vi dem med fællessangen "Se hvilken morgenstund...". Vi bestilte en argentinsk Malbec-vin fra Mendoza til dagens menu: bøf stroganoff og creme caramel; maden var OK, men vinen smagte ikke godt.

Et bad i Atlanten og en lang dag på motorcykel

Vi fik en god morgenmad på Hotel Maya Colonial i San Pedro Sula (her kostede et dobbeltværelse 97 \$ og et enkeltværelse 92 \$). Restauranten havde ikke vinduer udad. Og så gik turen videre mod Atlanterhavet. Her var motorvej og meget tung trafik. Her var også mange eksportvirksomheder, der oprettes pga. skattefrihed og billige arbejds lønninger. Der er bl.a. tekstilvirksomheder med kapital fra USA, Taiwan og Honduras. Arbejdernes lønninger kan måske være omkring 200 \$ månedligt. Vi fik hver dag udleveret dagens rute på fotokopierede landkort. Og på denne strækning fik vi turens eneste regnbyger. Efter 1½ times kørsel kunne vi se havet ved Omoa, og drejede ind i et område med finere strandvillaer, som hed "Los Breezes de Mer". Og så var der mulighed for et bad i bølgerne. Et par heste gik frit på stranden. Da vi vendte kursen hjemad indtraf et par punkteringer, men reparationsværkstederne ligger tæt langs vejen, og det var hurtigt at skrue hjulene af og bringe dem til reparation. Imens fik vi en kop kaffe hos Lucy, der havde et lille traktørsted ved vejen. Og der blev lidt spredning i gruppen, men efterhånden kom der igen samling, så vi alle kom fint tilbage til San Pedro Sula, og via omfartsvejen videre ud på hovedvejen mod Tegucigalpa. Efter en stund drejede vi mod højre i retning mod Copan Ruinas. Vejen var flot med bakker, kurver og dejlig grøn vegetation. Men der var ikke nogle steder egnet til frokost, og der gik en god tid, inden vi fandt et sted, hvor de kunne lave 35 sandwiches med ost og skinke. På dette hotel boede et par amerikanere, der var på arbejde for at reparere store elektriske pumper. Vi oplevede en flot eftermiddag og solnedgang, mens vi kørte opad i det bakkede landskab. Ved 18-tiden kørte vi ind i Copan Ruinas, som viste sig at være en meget hyggelig lille backpackerby med charmerende huse, brostensbelagte gader og et dejligt torv med masser af mennesker og folkeliv. Vi boede på et hotel lige ud til torvet. Hotel Copan Plaza Real (63 \$ + 16 % skat for et dobbeltværelse) lå lige ud til torvet, var meget stemningsfuldt, og der var en pæn swimmingpool i gårdhaven. Vi spiste sammen i restauranten kl. 20, og kunne vælge mellem fisk og cordon bleue. Nogle købte efterfølgende is og kaffe, og vi havde også lejlighed til at gå en tur på torvet, hvor der som led i en festuge skulle være kåring af områdets "barnedronning". Religionen spiller også en vigtig rolle i sådanne byfester, og den lokale helgen bæres rundt i området. Karin og Martin fik en kop kaffe i en moderne kaffebar på torvet, og de købte en dukke af en lille pige, som solgte souvenirs sammen med sin mor. Karin fik købt nogle små souvenir-poser med honduransk kaffe. Der var 10 minutters strømbortfald i byen om morgenen kl. 5,30, så vi fik brug for den medbragte lommelygte.

Maya-ruiner og religiøs fest i honduransk by

Efter continental morgenmad kørte vi med små tuc-tuc'er ud til ruinområdet fra Maya-kulturen. Vi betalte 37 \$ og kunne så spadsere omkring i området. Her var flere pyramider, nogle bygget udenom andre fra tidligere tidsperioder. Her var steler med portrætter af Maya-konger, en boldbane, en hieroglyf-trappe og offer-altre. Vi var nede i et par tunneller og så bl.a. det lyserøde tempel Rosalila. Der var mange flotte tropiske træer i området bl.a. avocadotræer, og der

var flotte store papegøjer og små kattelignende brune dyr uden hale. Der var lidt Angor Wat stemning over området. Vi var også inde i museumsbygningen. Der har boet mennesker i området i over 3000 år, men i år 426 kom en regent ved navn store Sol Herre Quetzal Macaw til magten, og han blev efterfulgt af en række regenter med spændende navn som Smoke Jaguar, 18 Rabbit, Smoke Monkey, Smoke Shell, First Dawn. I år 822 sygnede kongeriget hen, måske pga. manglende fødevareproduktion til områdets 20.000 indbyggere. Copan Ruinas blev genopdaget af spaniere i 1576, og af en amerikaner i 1839. I Tikal i Guatemala findes større Maya-pyramider, men inskriptionerne skulle være bedst i Honduras. Mayaerne havde en meget veludviklet kalender, som strakte sig flere tusind år frem i tiden. Deres sidst oprettede kalender ender ved d. 21. december 2012. Der er mange, som er fortalere for, at det er verdens undergang, - også Nostradamus havde den tanke, at verden går under denne dato, men der er ingen klare beviser for, at dette skulle ske.

Afrejsen fra Copan Ruins var udsat til kl. 11, da Ervin skulle have produceret en masse fotokopier, men der gik yderligere noget tid, så vi nåede at spise frokost på restauranten lige overfor vort hotel. Restauranten hed Yaragua, og her havde de stort udvalg på spisekortet, så nogle fik spaghetti, andre fik club sandwich og Karin fik en kæmpe skål med fiskesuppe. Vagn lærte at bestille jugo de naranja, som er friskpresset appelsinjuice. Området er ganske turistpræget, og vi så brochurer for mange interessante oplevelse f.eks. besøg i regnskov og på kaffefarm med demonstration af alle momenter, der indgår i kaffedyrkning. Vi kom af sted efter frokost, og kørte tilbage mod La Entrada, hvorfra vi fortsatte mod Santa Rosa de Copan og videre mod Ocotepeque, hvor vi skulle overnatte. Landskabet i denne del af Honduras var højland og meget frodigt, og vejene var gode og asfalterede med mange flotte sving og mange store ubehagelige huller. I Mellemerika er det almindeligt, at man kører i venstre vejbane, hvor der er mindre risiko for at kolliderer med dyr, børn, etc. Det betyder, at der foregår mange overhalinger højre om. Vi stoppede et sted, hvor grippe var i gang med at æde et par døde heste i vejsiden. Mange steder solgtes levende leguaner langs vejen – det var til middagsgryden. I dag punkterede Denis, og der var ingen fungerende telefonforbindelse på mobilnettet det meste af dagen. Vi skulle bo på byens fineste hotel – Hotel Internacional - på hovedgaden, hvilket betød, at motorcykler og biler blev parkeret i kælderens, og vi slæbte bagagen op ad adskillige trapper og fik turens mindste værelse, som målte ca. 2½ x 2½ meter, så vi lige kunne orme os rundt om dobbeltsengen. Her bruges ikke læselamper, for der var kun den ene skarpe pære i loftet under viften. Vi havde værelse til gaden, og pga. byfesten var der en utrolig larm fra buskorteger, der brugte alle hornenes fulde kraft. Derefter startede et fyrværkeri, og senere hyggede unge mennesker sig på balkonen udenfor vort værelse. Karin måtte tage tøj på og gå ud og bede om nattero. Men her var mulighed for at få et meget friskt brusebad, for der var intet varmt vand i rørene. Vi spiste middag i hotellets restaurant og fik stegt oksekød, pommes frites og grøntsager efterfulgt af pulverkaffe. I dag fungerede Vagns baglygte, men lygten var løs – den blev tapet fast.

Sushitoto – en charmerende kolonial by i El Salvador

Vi fik morgenmad i restauranten på 1. sal, og så slæbte vi kufferterne ned fra 2. sal. Ole havde dårlig mave, men han var også den eneste, der var syg på hele rejsen – og Bente var den eneste, som tog forebyggende medicin mod malaria, men de fleste af os blev stukket af myg. Denne dag startede med køretur til grænsen ved El Poy, og her gik grænseovergangen smidigt og tog kun 1½ time. Så fortsatte vi gennem El Salvador, hvor der bor 7 millioner mennesker på et område på størrelse med Jylland. Vi holdt formiddagspause ved en bar og restaurant ved siden af en fodboldbane, og fortsatte videre sydover mod Sushitoto. Her holdt vi frokostpause og parkerede på det charmerende fredelige torv

med kirken på den ene side og hotellet Las Puertas de Sushitoto på den anden siden. Vi spiste frokost på hotellets terrasse og fik nogle dejlige club sandwiches og salat. Hotellet havde 6 værelser ud mod torvet, og efter den oprindelige plan skulle vi have overnattet her, men det kunne ærgerligt nok ikke lade sig gøre. Vi kunne dog spadserere en tur rundt om torvet, og vi kiggede ind i kirken, som var ganske spartansk udstyret – den kunne godt være kulisse i en klassisk westernfilm. Om eftermiddagen fortsatte vi ad den centralamerikanske highway mod byen San Miguel, hvor vi boede på Comfort Inn Hotel, der havde en velkendt standard, velfungerende Internet og mulighed for at vaske og tørre tøj i automat. Værelserne var pæne standardværelser med gode badeforhold rent og pænt. Der var også mure med pigtråd rundt om hotellet og 2 bevæbnede vagtmænd – det var i øvrigt standard ved de fleste bygninger. Vi fik drinks ved poolen inden aftensmaden i konferencerummet, hvor vi blev budt på salat, kylling og lyserød creme caramel. Der var talerstol, og Martin benyttede lejligheden til at fortælle lidt om en kommende tur til Thailand. Vi sov godt, og havde mange – 123 – kanaler på Tv-apparatet – de fleste spansk-talende.

El Salvador – Honduras – Nicaragua på en dag

Vi fik en dejlig morgenmad i restauranten på Hotel Comfort, og inden afrejsen fik vi taget turens eneste gruppebillede med Hennings motorcykel i forgrunden. Og så gik turen op mod grænsen til Honduras. Vi var indstillet på en langsommelig proces, og det tog da også et par timer. Erstatningsmotorcyklen, som stod i Camilos bil, havde ikke korrekte papirer, og fik ikke lov at komme med gruppen ind i Honduras. Her måtte flere forhandlinger – og penge – til, men med nogle timers forsinkelse kom de med, hvilket var heldigt, fordi en del af kufferterne var i bilen. Ved grænseovergangen stødte vi på et nyt fænomen: nogle unge mænd, der mod betaling tilbød at hjælpe med diverse formaliteter. Vi betalte 7 \$ i grænseafgift. Der var enormt varmt ved grænsen, Oles termometer viste 44 grader i lommen og over 50 grader i solen, og Martin tilbød at leje sit sæde i den air-conditionerede bil ud for 1 \$ pr. 15 minutter. Flere kørte nu i shorts og T-shirt. Der var også et lille grænsemarked, og Martin købte en hængekøje. Vi benyttede ventetiden til at spise frokost i en restaurant ved grænsen, og her fik vi sandwich med ost og skinke. Til slut fik vi tilladelse til at køre videre gennem Honduras, og landskabet her var nærmest ørkenagtigt. Men det kunne formentlig blive grønt, når vandet kom. Vi stoppede ved en benzintank, som ingen benzin havde. Jesper tabte sine penge ud af lommen under kørslen, men Steen og Klaus stoppede og samlede dem op; vi holdt et sted, hvor der skulle være promotion for Fanta og Coca Cola (her var der høj musik), og vi fik set, hvor beskedent udvalget er i de små landhandler og kiosker. Grænseovergangen mellem Honduras og Nicaragua ved El Guasaule gik lidt hurtigere, og vi fortsatte gennem et ørkenagtigt tørt landskab i håbet om at komme frem til Chinandega inden mørkets frembrud. Vi oplevede en flot solnedgang, og stoppede ved en lille farm, hvor vi hilste på bondefamilien. De boede 8 personer på gården under meget primitive forhold (bedømt med danske øjne), men de havde 19 køer og en traktor. Der var flotte vulkaner i området. Vi var glade, da vi svingede in foran Hotel "Los Volcanos". Jesper og Vagn bød på øl ved poolen, og vandet i poolen var skønt varmt. Vi fik en fin aftensmad med salat og fisk/steak, og Ervin blev presset til også at byde på dessert. Bente og Ester holdt tale og takkede for at være modtaget så vel i gruppen, og så bød de på en rom til kaffen.

Hummer på stranden

Sidste dag på motorcykel startede med en dejlig morgenmad på turens bedste hotel – "Los Volcanos", som var bygget i colonial stil: 1 plan, værelsesgange adskilt af små gårdhaver, pæne store værelser, fin farvesætning, rustikke materialer, flinkt personale, 4 *, (90 \$ pr. værelse), pænt indrettet restaurant og bar, og dejlig swimmingpool og fin bevoksning bl.a. med nogle flotte træer, der var klippet helt runde. Men hotellets Internet fungerede desværre ikke. Vi kom som

sædvanlig af sted næste morgen kl. 8, og delte os nu i 2 hold – Ester, Bente, Henning og Klaus drog med Camilo direkte til stranden, hvor de havde en fin dag med 11 km kørsel på dårlig vej, og så havde restauranten været lukket – men de fik kontakt med en fisker, der kom ind fra havet med friske hummere, som de fik købt og serveret hjemme hos fiskerfamilien. Vi andre var først ude og se nogle varme kilder, hvor kogende vand bobler op gennem jorden; i området er geotermiske anlæg, og det hele var lokaliseret nær den række af vulkaner, som strækker sig langs Nicaraguas vestlige side. I øvrigt havde en af vulkanerne, som udgør dobbeltvulkanøen i Lake Nicaragua været i udbrud under vort besøg i landet – i avisen stod, at den havde leveret 500 tons aske op i omgivelserne.

Vi fortsatte til León – en fin gammel kolonial by, der blev grundlagt af spanieren Francisco Hernández de Córdoba i 1524. Byen var hovedstad i over 200 år, og lå i stærk konkurrence med Granada. Old León blev ødelagt af vulkanen Momotombi d. 11. januar 1610. Vi stoppede på det centrale torv ved kirken Cathedral de León, der blev påbegyndt i 1747, og byggeriet fortsatte i 113 år. Der var vist sket en misforståelse i måleenhederne, som skyldes at tegningerne blev lavet - i fod - i Spanien, mens byggeriet foregik – i meter - i Mellemamerika. I kirken er digteren Rubén Darío begravet. Karin og jeg gik på Cafe "Restaurante El Sesteo" sammen med Vagn. Det var ganske dejligt at sidde på dette centrale hjørne og følge med i folkelivet, mens vi fik en kop kaffe og et stort glas friskpresset appelsinjuice. Vi kiggede ind i katedralen, facaden trænger til at blive frisket op. Der er flere andre kirker i byen, universiteter, mange unge mennesker, og vi passerede et område, hvor der var institutioner specielt for indianerne - kirke, plejehjem, medborgerhus, etc. Så gik turen videre mod stranden ved Det Caribiske Hav, og vi fandt en dejlig restaurant i Hotel Suyapa Beach. Vejret var pragtfuldt, solen skinnede, vandet var dejligt, men der var en farlig understrøm, og Klaus måtte have hjælp til at komme ind. Og så fik vi et rigtigt festmåltid med hummer og rejsesalat. Der var få mennesker, men vi fik at vide, at der i weekenderne var sort af badegæster. Efter denne dejlige frokost gik turen tilbage til León og videre mod Managua – vi passerede flere flotte vulkaner – San Christobal, Casita, Telica, Las Pilas, Monotombo, Monotombito - der ligger i række langs Stillehavskysten. Vi blev stoppet af en politikontrol, og Jesper blev truet med at få frataget sit kørekort, fordi han havde kørt over den gule midterstribe. I sådanne tilfælde anbefales det at aflevere det internationale kørekort, som jo kun koster 25 kr. Ervin havde også engageret en professionel fotograf, som skulle tage billeder af gruppen og specielt af Ester og Klaus. Vi fik tid til at besøge et flot moderne indkøbscenter, hvor alle fik købt en eller to flasker rom. Og vi så det store kompleks, der huser Den amerikanske Ambassade. Og så var det dejligt at gense Palle og få et bad og også hoppe i poolen. Vi kunne gøre op, at vi havde kørt 2867 km på 13 motorcykler og i 2 biler dvs. i alt 43.005 km, dvs. mere end svarende til jordens omkreds ved ækvator. Motorcyklerne var godt slidte efter turen, og

der havde været problemer med tab af sidebeklædninger, løse spejle, ikke-fungerende lygter, dårlige benzinfiltre og støttefødder, løse udstødningsrør og 4 punkteringer. Og Steen var kørt i et hul, så forhjulet var slået skævt. Og Klaus's motorcykel måtte løbes i gang den sidste dag. Men der havde heldigvis ikke været alvorlige uheld. Tilbage ved Caribbean Flavour sagde vi farvel til Franklin, og Karin gav ham 20 \$ i tips, fordi de havde delt bagsædet i bilen. Denis fik vist også nogle drikkepenge. Palle havde forberedt en fin afslutningsmiddag med gode bøffer, men nu blev der i stedet afslutningsfest hjemme hos Ervin, hvor vi mødte op i vort pæneste antræk, hvilket

for nogle ville sige kortærmet undertrøje og shorts.

Afslutningsfest hos Erwin

Sidste dag var vi tidligt oppe (kl. 4) – nogle var sent i seng (kl. 3) – nogle kom sent hjem (kl.2). Vi havde haft en fin afslutningsfest hjemme hos Erwin og Judith. Vi var blevet transporteret derud i biler af Pablo og Camilo – ca. 30 minutter gennem myldretidstrafik. Boligministeren stod i baren, og rom og cola og vin flød i stridende strømme. Familien var samlet inkl. Camilos lille nye søn Diego. Vi sang "Se hvilken morgenstund", der var fin stemning, Michael fik smagt 12 år gammel rom, og Henning fik vasket og presset sit eneste medbragte par bukser. Det var et dejligt hus med stor fin udestue og webergrill. Vi fik flot mad: en lækker hummerhalesuppe og en meget fin oksesteg med bagte kartofler, ris, salat med rødbeder og speciel nico-sauce til kødet.

Taxichaufføren drønedede hjem gennem byen med åbne vinduer og døre og snød os, da han krævede 20 \$ - det halve havde været mere end nok. Vi fik et par timers søvn i Palles guesthouse, og kl. 4 var der fin morgenmad med kaffe, juice, toast, yoghurt, ost og frisk frugt. Vagn og Ester var oppe og sige farvel – Ester skulle videre til Peru. Kl. 4.30 kørte vi til lufthavnen – nogle nok med en hangover. Lufthavnen var moderne med en fin statue i forhallen – den viste eksempler på forskellige folkeracer. Der var også et stort billede af Ruben Dario og et af frihedshelten Sandino. Indcheckningen gik fint, men dem som havde 2 kufferter eller overvægt måtte betale ekstra. Her er reglerne blevet strammere. Vi sagde farvel til Erwin, og takkede for "en spændende rejse", og hans meget store arbejdsindsats. Han kæmpede med store problemer i starten af turen, men med godt overblik og en imponerende cool indsats blev alt ændret til det bedre i løbet af rejsen. Også Camilo og Denis fortjener stor tak for deres fine arbejdsindsats, imponerende tålmodighed og store venlighed.

Continental's fly til Houston gik til tiden kl. 7,10 og ankom fint til Houston. Vi skulle så igen igennem paskontrol med foto og fingeraftryk, men det gik nogenlunde hurtigt. Men vort videre fly til Paris blev forsinket af tekniske problemer. Den planlagte afgang kl. 15.30 blev rykker frem til kl. 19. Vi fik madkuponer på 8 \$ af flyselskabet, og fik derfor mulighed for at prøve en "real-American" Texas-burger. Karin og jeg var også et par timer i Continental's "Presidents Club" lounge, som American Express Priority Card gav adgang til.

Sikkerhedskontrollerne var ihærdige – alle måtte gå på strømpefødder gennem metaldetektoren og Karins metalknæ gav

anledning til ekstra kontrol. Michael måtte af med en universaltang, og Henning måtte aflevere en saks. Turen over Atlanten gik fint i godt flyvevejr, og der var mulighed for at lukke øjnene nogle timer. I Paris var der en lang vandring og bustur til terminal 2D, hvor vi var ombooket fra SAS til Air France AF 2350 med afgang 12.55, og ankomst til København 14.30. Og så var bagagen selvfølgelig ikke med, så der skulle gøres anmeldelse til Novia. Nu var det tid til farveller og kram og "På gensyn" og "Vi ses igen". Udenfor paskontrollen blev vi modtaget af Flemming, som ikke endnu havde nyt om, hvorvidt han får erstatning for rejsen, men pas, fotoapparat og taske havde han da fået tilbage, men de kontante penge var forsvundet.

Vi tog toget hjem til Lyngby, ringede et par telefonsamtaler, checkede mails og post, tog en sovepille og sov 10 timer non-stop. Og næste dag ved morgenmaden fik vi den første rigtige kop kaffe i de sidste 14 dage (bortset fra Palles!), og gik i gang med at genopleve rejsen i erindringen og få skrevet det ned i computeren.

Vi synes, det har været en oplevelsesrig rejse, hvor vi fik et indtryk af en del af verden, som vi ikke tidligere har besøgt. Og bagagen kom den følgende dag.

Afsluttende indtryk

Ervin anbefalede en bog af Marion Bordinggaard om at arbejde for Røde Kors under borgerkrigen i Nicaragua – den kan jeg desværre ikke finde på internettet. Han anbefalede også filmen "I skudlinien!" med Nick Nolte og Gene Hackman. Karin og Martin bidrog hver med 170 \$ til fælleskassen, som Jesper bestyrede, og fik for dette beløb de fleste frokoster og drikkevarer fra kølekassen. Vi følte ofte, at vi jagede igennem landskaberne for at nå så meget som muligt af den planlagte rute, og der var meget lidt tid til sightseeing og at lære noget om landene. Der var for mange stop på triste benzinstationer og for få ved lokale små caféer med muligheder for at få lidt kontakt med lokalbefolkningen. Meget af det planlagte program måtte vi hoppe over f. eks. hele besøget i Guatemala. I brochurer kunne vi læse om cowboys, folklore, regnskov, scuba diving, Route of the Coffee, Route Colonial, Historic Route og Route of the Water, ecotourisme, men det må vi måske stifte bekendtskab med en anden gang. Området egner sig vist bedst til unge rygsæksrejsende med interesse for økologi og U-landsforhold. Der er gode muligheder for at lære spansk. Det var interessant at opleve at krydse flere grænser på motorcykler uden nummerplader, og vi fik også en fornemmelse for vilkår og bureaukrati i et U-land. Standarden mht. hoteller og måltider forbedredes betydeligt i løbet af rejsen. Informationsniveauet var for lavt, der burde være samtale morgen og aften om dagens oplevelser og morgendagens program. Karin har taget over 1400 fotos, og Martin tog 2½ time video, og nu glæder vi os til at arbejde med det.

"Du er sej, bedstefar!"

Jeg spurgte Henning, hvad hans børnebørn sagde til, at han som 67-årig drønedede rundt på en motorcykel i Mellemamerika. "Du er sej – bedstefar!" var deres mening. Der var en generelt god stemning i gruppen, hvoraf de fleste kendte hinanden i forvejen fra tidligere ture. Efterhånden kom Vagn også med i fællesskabet - han har været på mange spændende MC-ture bl.a. i USA, hvorfra han havde mange oplevelser f.eks. Deals Gap i Tennessee – også kaldet The Dragon. Aldersmæssigt fordelte vi os fra ca. 50 år og opefter. Det var også en fornøjelse for alle, at der deltog 2 friske damer i turen – Bente og Ester klarede strabadserne mindst lige så godt som mændene. Deltagernes evne til at køre motorcykel under fremmedartede og vanskelige forhold imponerede meget, og det var en lykke, at turen blev gennemført uden alvorlige uheld. Martin tænkte undertiden på, hvilke besværligheder, som en ulykke ville medføre bl.a. pga. den dårlige infrastruktur. Vi havde været lidt nervøse for at blive udsat for kriminalitet – guidebøgerne advarer mod berigelseskriminalitet, og i El Salvador findes nogle af verdens mest uhyggelige og voldelige bandekulturer. Men vi oplevede kun et tyveri i Kastrup lufthavn. Men vi så mange bevæbnede vagter, og mange huse var omgivet af pigtråd – der i øvrigt også kunne bruges som tørresnor til storvasken. Man frarådes at gå ud alene om aftenen. På turen delte Ervin værelse med Henning, da Flemming ikke var kommet med. Jesper talte om, at der kunne oprettes en mappe på internetportalen Picaso, så rejsens deltagere kunne udveksle deres bedste billeder. Jesper laver også en DVD-film om rejsen, og det gør Martin også. Har jeg mon husket at nævne, at vi hver dag afsluttede dagens køretur med at samles til en eller to kolde cervezas ved poolen? Rejsedeltagerne var: Ole og Klaus fra Thy, Henning og Henning fra Mors, Jesper fra Herlev, Michael fra København, Karin og Martin fra Lyngby, Steen fra Frederiksberg, Ester og Bente fra Holstebro, Vagn fra Tårnby, Klaus fra Vejle og Henning fra Aalborg.

Efter hjemkomsten fik vi fra Michael en kopi af en mail, som han allerede havde afsendt til Ervin. Mailen udtrykte utilfredshed med, at der var ændret til kinesiske motorcykler, og at det planlagte program ikke blev gennemført, fordi der var problemer med at få motorcyklerne over grænsen pga. manglende papirer, tilladelser og/eller officielle stempler. Det havde været bedre, hvis klagerne var blevet taget op med Ervin og alle deltagerne i rejsen, mens vi stadig var i Nicaragua. I øvrigt skal Michael have en stor tak for initiativ og vedholdenhed i arbejdet med at samle deltagerne til rejsen, og gennemføre dette nye og spændende MC-projekt.

Historiske noter og andre informationer

Nicaragua betyder nær ved havet efter et gammelt indiansk eller spansk ord. Der har boet mennesker i landet i mange tusind år – i et museum i Managua fremvises indianerfodspor, som er 7000 år gamle. Columbus kom til området i 1502, og spanierne undertrykte den indfødte befolkning. San Juan River er sejlbart fra Atlanterhavet til Lake Nicaragua. I 1780 drog en engelsk troppestyrke på 200 mand op ad floden for om muligt at finde en vej til Stillehavet. Lord Nelson var med lidt af vejen. Der var stor sygelighed i gruppen (gul feber, dengue, malaria, etc.), og næppe 10 overlevede ekspeditionen.

Uafhængighed af Spanien blev opnået i 1823, og Den Centralamerikanske Føderale Republik blev dannet, men gik i opløsning i 1838. León og Granada blev hovedbyerne, som lå i idelig konflikt om indflydelsen. De liberale i León inviterede eventyreren William Walker til at hjælpe, og han invaderede Granada i 1855 med 56 mand, og udnævnte sig selv til regent i Nicaragua – anerkendt af USA! Han genindførte slaveriet, indførte engelsk som officielt sprog, tømte statskassen, invaderede Costa Rica, og planlagde at blive konge af Mellemamerika. Til sidst blev det for meget, og han blev henrettet i Honduras i 1860. USA var militært tilstede i regionen i starten af 1900-tallet.

Augusto Nicolas Culderon Sandino (1895 – 1934) var en nicaraguansk revolutionær, der stod i spidsen for en guerilla-styrke, der bekæmpede amerikansk militær tilstedeværelse i landet. Han blev kaldt en bandit af USA, men han blev opfattet som en helt à la Robin Hood i Mellemamerika. Hans styrker led mange nederlag til de amerikanske tropper, men de fangede ham aldrig, og amerikanerne forlod landet. Sandino blev myrdet på ordre fra General Anastasio Somoza Garcia, der startede et familiedynasti, der regerede Nicaragua i over 40 år i godt samarbejde med USA og CIA. Somoza selv blev myrdet i León i 1955. Sandino lagde navn til bevægelsen sandinisterne. I 1972 ødelagde et stort jordskælv Managua, og omkring denne tid kom der også vind i sejlene for den sandinistiske bevægelse. Contra'erne havde baser i Honduras og var støttet af USA. Våben blev i hemmelighed solgt til Iran, og pengene sendt til contra'erne, som nok også tjente på forsendelse af narko til USA. Borgerkrigen stod på til 1990, men derefter har der vist været en mere fredelig politisk udvikling.

Pengene i Nicaragua hedder cordoba, i Honduras hedder de lempira - opkaldt efter en indiansk frihedshelt, der bekæmpede spanierne. og i El Salvador hedder de colon, men i alle landene bruges amerikanske \$ hyppigt. Corn Island er et badeparadis på Nicaraguas østlige side. Nicaragua er Mellemamerikas

næstfattigste land efter Haiti. Det angives at 48 % af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen, og 80 % lever for under 2 \$ om dagen. Beskæftigelsessituationen er dårlig. Der ses også underernæring

Fra Ervins hjemmeside:

Om Judith Silva Jaen: Judith Silva er født og opvokset i Nicaragua. Som meget ung gik hun ind i modstandsbevægelsen mod det daværende Somosa diktatur. Efter diktaturets fald i 1979 begyndte hun at arbejde i en af de mange nye NGO'er, der har medvirket til opbygningen et nyt demokratisk Nicaragua. Hun blev hurtigt ansat i organisationens internationale afdeling, som leder af planlægningen og gennemførelsen af besøg af udenlandske delegationer i Nicaragua og delegationsrejser til udlandet for medlemmer af organisationen og andre. I flere tilfælde var Judith Silva Jaen selv delegationsleder for delegationer til udlandet. Efterfølgende blev hun valgt til international sekretær for organisationen og medlem af dennes daglige ledelse. I den forbindelse har hun arbejdet i alle landene i Mellemamerika og besøgt de fleste verdensdele. Sideløbende hermed læste hun jura, dog uden at afslutte studiet. Endvidere har Judith Silva været engageret i samfundsudviklingen i Nicaragua og har et meget stort kontaktnet til det private erhvervsliv, centraladministrationen og det politiske liv. Jobbet, som international sekretær havde hun frem til, at hun sammen med sin mand Ervin Jensen i 1997 rejste til Danmark. I Danmark arbejdede Judith Silva Jaen, som rengøringsassistent ved Nordborg kommune. Da familien i 2006 rejste tilbage til Nicaragua, var det meningen, at Judith Silva Jaen, skulle være leder af Team Silva Tours, men i stedet for blev hun i begyndelsen af 2007 udnævnt til boligminister, hvilket hun fortsat er.

Om Ervin Jensen: Ervin Jensen er uddannet ingeniør. Efter uddannelsen arbejdede han som rådgivende ingeniør og som højskolelærer. Herefter var han i 10 år leder af en miljøvirksomhed i Esbjerg området. Ervin Jensen har også ledet af en række medievirksomheder i henholdsvis Esbjerg og Århus. Samtidig var han landsformand den arbejdsgiverorganisation, der organiserede elektroniske medier. I 1989 besluttede Ervin Jensen at skifte spor og blev udsendt til Nicaragua, som rådgiver. Han blev også projektleder for opførelse af et børnecenter i Managua, Nicaragua. De sidste 5 år af det første ophold i Nicaragua var Ervin Jensen leder af en dansk NGOs kontor for Mellemamerika og Caribien. Han opbyggede kontoret og igangsatte projektaktiviteter i alle landene i Mellemamerika, Cuba, og Den Dominikanske Republik. Efter, at Ervin Jensen i 1997 igen kom til Danmark, arbejdede han med at udvikle det dansk/tyske arbejdsmarked, ligesom han også havde eget konsulentvirksomhed inden for projektmanagement, arbejdsmarkedsforhold, virksomhedsledelse og projektudvikling. Efter at familien igen kom til Nicaragua, har Ervin Jensen været daglig leder af Team Silva Tours, ligesom han ved siden af driver en konsulentvirksomhed.

Et digt af Ruben Dario:

TO ROOSEVELT

The voice that would reach you, Hunter, must speak
in Biblical tones, or in the poetry of Walt Whitman.
You are primitive and modern, simple and complex;
you are one part George Washington and one part Nimrod.
You are the United States,
future invader of our naive America
with its Indian blood, an America
that still prays to Christ and still speaks Spanish.

You are strong, proud model of your race;
you are cultured and able; you oppose Tolstoy.
You are an Alexander-Nebuchadnezzar,
breaking horses and murdering tigers.
(You are a Professor of Energy,
as current lunatics say).

You think that life is a fire,
that progress is an irruption,
that the future is wherever
your bullet strikes.
No.

The United States is grand and powerful.
Whenever it trembles, a profound shudder
runs down the enormous backbone of the Andes.
If it shouts, the sound is like the roar of a lion.
And Hugo said to Grant: "The stars are yours."
(The dawning sun of the Argentine barely shines;
the star of Chile is rising..) A wealthy country,
joining the cult of Mammon to the cult of Hercules;
while Liberty, lighting the path
to easy conquest, raises her torch in New York.

But our own America, which has had poets
since the ancient times of Nezahualc6oyotl;
which preserved the footprint of great Bacchus,
and learned the Panic alphabet once,
and consulted the stars; which also knew Atlantic
(whose name comes ringing down to us in Plato)
and has lived, since the earliest moments of its life,
in light, in fire, in fragrance, and in love--
the America of Moctezuma and Atahualpa,
the aromatic America of Columbus,
Catholic America, Spanish America,
the America where noble Cuauth6moc said:
"I am not in a bed of roses"--our America,
trembling with hurricanes, trembling with Love:
O men with Saxon eyes and barbarous souls,
our America lives. And dreams. And loves.
And it is the daughter of the Sun. Be careful.

Long live Spanish America!
A thousand cubs of the Spanish lion are roaming free.
Roosevelt, you must become, by God's own will,
the deadly Rifleman and the dreadful Hunter
before you can clutch us in your iron claws.

And though you have everything, you are lacking one thing:
God!

**0103: På motorcykel gennem Nicaragua, Honduras,
El Salvador og Guatemala**

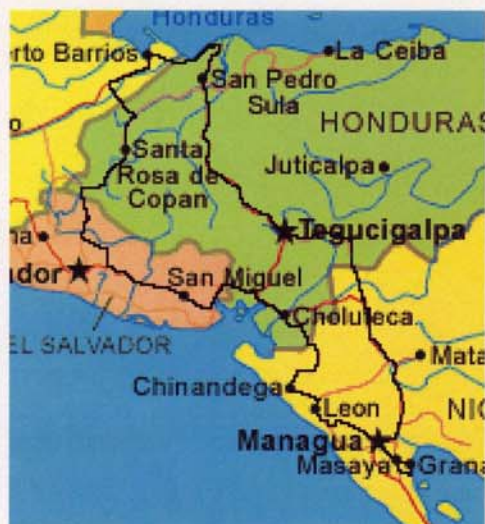

fra den 10. marts til den 23. marts 2010.

**Teknisk arrangør:
TST-SA,
Kmt. 13 c. a Masaya,
Campo Bello # 70,
Managua, Nicaragua,
Tel: (00 505) 22 55 07 67,
Tel: (00 45) 77 34 34 89, DK IP,
Mail: info@tst-sa.com.ni,**

rev. 210110ej

Kort over MC-turen:

MC-turen følger den sorte streg og starter i Managua (Nicaragua). Den går herefter igennem følgende byer: Masaya (Nicaragua), Granada (Nicaragua), Managua (Nicaragua), Tegucigalpa (Honduras), San Pedro Sula (Honduras), Puerto Barrios (Guatemala), Las Ruinas de Copan (Honduras), Suchitoto (El Salvador), San Miguel (El Salvador), Choluteca, (Honduras), Somotillo (Nicaragua), León (Nicaragua) og slutter igen i Managua (Nicaragua).

Program:

Onsdag den 10. marts:

Guiderne venter jer i lufthavnen i Managua, Nicaragua i løbet af eftermiddagen og aftenen. Efter ankomsten tager vi straks hen til vores hotel. Når alle er ankommet, er der en kort introduktion, ligesom alle skal til at lære at kende hinanden.

Hotel:
Caribbean Flavour,
Plaza Espana, 1 c. al este, 1½ c. al lago.
Cerca de las embajadas de Dinamarca y Japón.
Teléfono: (505) 2266-4981
Correo: caribbeanflavour@live.com
www.cfmanagua.com

Torsdag den 11. marts:

Vi starter forsigtigt op. Først får vi motorcyklerne og så kører vi en tur rundt i Managua og videre ud af byen mod byen Masaya, hvor vi kører op på Masaya vulkanen og videre til udkiksposten ved Catarina. Her kan vi se ud over vulkansøen el Apoyo, byen Granada og verdens 5. største sø Nicaragua søen, der er den eneste i verden, hvor der er hajer. Det går videre forbi San Juan del Oriente, hvor der laves keramik og så ned til Granada, der er den ældste by i Latinamerika. Her ser vi den smukke centrale plads og vi besøger danskeren Peder Kolinds museum for prækolumbiansk keramik. Hvis der er tid, tager vi også en tur ud at sejle mellem de mange små øer i Nicaragua søen. Sidst på eftermiddagen kører vi de 45 km. tilbage til vores hotel i Managua. (ca. 120 km)

Hotel:
Caribbean Flavour,

Fredag den 12. marts:

I dag går det så rigtigt løs på den panamerikanske landevej, der går fra Alaska i nord og til Ildhavet i Syd. Vi kører nordøst ud af Managua og følger den panamerikanske landevej. Efter ca. 75 km. drejer vi af ind til byen Ciudad Dario. Det er her, Nicaraguas mest berømte poet Ruben Dario er født og hans fødehjem er i dag indrettet til museum. Det kan ses for en ekstra betaling på 4 US\$/person. Vi kører videre til Sebaco og derefter til Estelí. Her skal vi besøge en cigarfabrik. Vi overnatter hotel Alameda, der er byens bedste hotel og som ikke har mange stjerner. (ca. 155 km.).

Hotel Alameda,
Carretera Panamericana,
Shell Esquipulas
1 Cuadra al Este, 1 Cuadra al Sur
(505)2713-6292, (505)2713-2373,
(505)2713-5219 (FAX)

Cigarfabrik i Estelí.

Lørdag den 13. marts:

Vi starter tidlig om morgenen og kører videre op igennem bjergene for at nå frem til grænsen ved Las Manos til Honduras. Herfra fortsætter vi op igennem bjergene og videre frem mod hovedstaden Tegucigalpa. Ca. 40 km. før Tegucigalpa ved Ojo de Agua, drejer vi af mod San Juan de Flores. Lige før landsbyen kører vi igen op i bjergene for at komme frem til først Valle de Angeles og så siden til Santa Lucia. I begge landsbyer er der store lokale kunsthåndværksmarked og vi besøger et af dem.

Herfra kører vi direkte ned til Tegucigalpa og til vores hotel der, der også, som i Estelí hedder Hotel Alameda, selvom hotellerne ikke har noget med hinanden at gøre.

Restauranten på hotel Alameda.

Hotel Alameda,
Boulevard a Suyapa,
frente a Gasolinera ESSO,
Tegucigalpa, M.D.C.,
Honduras,
tel: (504) 2232 6920, 232 6902, 232 6879,
fax: (504) 232 6932,

Søndag den 14. marts:

Vi kører fra Tegucigalpa og frem til Comayagua, hvor vi gør holdt. Byen spores helt tilbage til spaniolernes ankomst til Mellemamerika. Da var byen på det ene led midtpunktet mellem Caribien og Stillehavet, samt mellem Guatemala og Nicaragua på det anden led. Herfra fortsætter vi nordvest over mod San Pedro Sula. På en lang strækning kører vi langs Yojoa søen, der er 22 ½ km lang og ligger 635 meter over havet med flotte bjerge omkring. Vi gør holdt undervej for at nyde den meget smukke natur langs Yojoa søen, inden vi når frem til San Pedro Sula, hvor vi skal overnatte. (ca. 250 km.)

Casa del arbol.

Casa del Arbol,
6. Ave. 2 y 3 calle NO #17,
Barrio Guamilito,
San Pedro Sula, Honduras,
tel: (504) 504 1616 533 3448,
www.casadelarbol.com

Mandag den 15. marts:

I dag bliver en kort køredag. Vi fortsætter nordpå, til vi kommer til havnebyen Puerto Cortez.

Herfra følger vi den caribiske kyst mod vest, indtil vi begynder at køre op i bjergene og når frem til grænsen til Guatemala. Inden da bliver der tid til at nyde et bad i det varme blå caribiske hav. Vi krydser grænsen og fortsætter igennem store bananplantager, hvor der produceres den slags spisebananer, som kendes i Danmark. Når vi når frem til hovedvejen, drejer vi til venstre og kører frem til havnebyen Puerto Barrios, hvor vi overnatter på Hotel Marbrissa. (ca. 130 km).

Hotel Marbrissa,
25 calle, 20 avenida,
Col. Virginia,
Entrada a Puerto Barrio,
tel: (502) 7948 1450, 7948 6190,
Fax: (502) 7948 6112,
www.marbrissa.com

Tirsdag den 16. marts:

Vi starter med at følge hovedvejen mod Guatemala City, men drejer af mod Zacapa og videre til grænseovergangen el Florido, hvor vi igen krydser grænsen til Honduras for at komme frem til byen Las runias de Copan, der er en smuk bjergby i koloniansk stil. Her overnatter vi på hotel Plaza Copan lige ud til byens centrale plads. Den første nat har vi det problem, at der ikke er dobbeltværelser nok. Så vi må i et par enkeltværelser have en ekstra seng sat op, men kun for denne nat. (ca. 350 km.)

Hotel Plaza Copan og et hjørne af den centrale plads.

Hotel Plaza Copan,
Parque Central,
Copán Ruinas, Honduras,
Telfax: (504) 651-4039/4508
Email: hotelplazacopan@gmail.com

Onsdag den 17. marts:

I dag er der hviledag, hvis man ikke vil med ud for at se Maya ruinen "Las Ruinas de Copan", der ligger lige uden for byen. Las Ruinas de Copan er en af de smukkeste og mest detaljerede mayaruinbyer, der findes.

Os, der tager derud, bliver vist rundt af en engelsktalende guide, hvor vi ser det store museum, som ligger i en imponerende bygning, der ligner en maya-pyramide og meget detaljeret får vi fortalt om ruinens baggrund, livet i maya-byen, dets befolkning og grunden til, at kulturen gik til grunde. (ca. 20 km).

Las ruinas de Copan,

Torsdag den 18. marts:

Så kører vi videre og op over bjergene i de mere ukendte dele af Honduras. Det var dette område, der slutningen af 60'erne var uenighed om grænsedragningen og det, som efter en fodboldlandskamp mellem El Salvador og Honduras førte til den såkaldte fodboldkrig. Vi kører frem til grænseovergangen el Poy for at komme ind i El Salvador. Når vi har kørt over broen over Embalca Cerron Grande, der er en kunstig opdæmmed sø, drejer vi første gang af til mod øst. Her kører vi på gamle brolagte veje, hvor der nogen steder nu kun er jord. Lige inden vi kommer til Suchitoto, kommer vi igen ud på landevejen og få minutter senere er vi fremme. Her skal vi overnatte på hotel Los Almendros de San Lorenzo, hvor der kun er plads til os, fordi vi foruden almindelige værelser har lejet to suiter, hvor der i hver er 2 sovesteder med hver to senge. (ca. 325 km).

Swimmingpoolen på hotel Los Almendros de San Lorenzo i skumringen.

Fredag den 19. marts:

Vi starter med til at se på Suchitoto, der på indianersproget Nahuat betyder "Blomsterfuglens by. Under borgerkrigen fra 1980 til 1992 lå den hen som en spøgelsesby, fordi den lå lige i den væbnede konfliktszone mellem guerillaerne og regeringshæren. Det fik byens befolkning til at flygte. Faktisk har det reddet byen og dens fantastiske arkitektoniske stil, fordi den derfor stort set kom uskadt igennem af borgerkrigen. Den blev grundlagt i 1500-tallet og overalt ser man fortsat fortiden.

Herefter kører vi ned til Embalca Cerron Grande søen, som vi skal sejle rundt på en en times tid.

Lige over frokost kører vi sydpå og kommer igen ind på den panamerikanske landevej og vi fortsætter frem til byen San Miguel, hvor vi skal overnatte på hotel Comfort Inn Real. (ca. 150 km).

Hotel Comfort Inn Real, San Miguel.

Comfort Inn Real San Miguel,
Final Av. Roosevelt,
Salida a La Union,
Esquina opuesto a Metrocentro,
San Miguel,
tel: (503) 2600 0202,
fax: (503) 2600 0203,

Lørdag den 20. marts:

Vi fortsætter sydpå og kører igen ind i Honduras. Før vi kommer til Choluteca, drejer vi af og kører ud til fiskerbyen Coyolito ved Fonseca bugten i Stillehavet.

Båden fra Coyolito og til Isla del Tigre.

Herfra sejler vi uden motorcykler over til øen la Isla del Tigre (Tigerens ø). Det er en ø, der langt tilbage har haft stor betydning for Honduras' historie, da den i mange år var porten ud mod Stillehavet og samtidig værnet mod sørøverne, så de ikke kom helt ind til fastlandet med deres plyndringer. Der er fortsat mange minder fra denne tid på øen. Der bliver sikkert også tid til en dukkert i Stillehavet, inden vi igen tager ind på fastlandet for at køre til Choluteca, hvor vi skal overnatte på hotel Camino Real. (ca. 170 km.)

Hotel Camino Real,

Carratera a Guasaule, Bo. Brisas de Sur,
Choluteca,
Honduras,
tel: (504)782 2860, 780 4920, 780 4934, 780 4922,
Fax: (504) 780 4921,

Søndag den 21. marts:

I dag skal vi tilbage til Nicaragua og vi kører direkte de ca. 50 km. til grænsen lidt oppe i bjergene. På den nicaraguanske side kommer vi ud på hovedlandevejen og ned til Somotillo og ca. 20 km. derfra drejer vi mod øst ind i landet og på mindre jordveje kommer vi frem til guldminebyen Mina El Limon. Her ligger faktisk en større guldmine, som vi på grund af, at det er søndag, ikke kan komme ind og se. Vi håber derimod på, at vi kommer til at se nogle af de mange, der på gammeldags vis søger efter guld med vandfad og kviksølv. Efterfølgende fortsætter vi sydpå, til vi når landevejen mellem Sebaco og Telica. Her kører vi mod León, men inden vi kommer dertil, gør vi holdt ved de varme kilder ved San Jacinto. Her kan vi se, hvordan jorden bobler og syder og forstår bedre, hvorfor Nicaragua kaldes "vulkanernes land". I León, der er Nicaraguas anden største by, overnatter vi på. (ca. 150 km.).

Hotel La Posada del Doctor,
Parque San Juan,
25 m. oeste,
León,
tel: 00 (505) 2311 4343,
fax: 00 (505) 2311 2976,
mail: pasadadr@ibw.com.ni
<http://www.laposadadeldoctor.com/>

Mandag den 22. marts:

I dag er så sidste dag på MC-eren og starter vi at køre ud af León og af mindre veje kommer vi frem til det gamle León, der ligger for foden af Momotopo vulkanen. Her ser vi ruinerne af det gamle León med bl.a. katedralen, regeringslederens hus og andre huse, som er udgravet. Herfra kører vi ud til hovedvejen og igen mod León, men vi drejer af ned af, det der kaldes den gamle vej til León. Lidt nede af den kører vi ud til havnen Puerto Sandino, som i 80'erne blev renoveret med midler fra Danmark. Vi kører nu langs Stillehavet frem til El Tránsito. Mon der ikke bliver tid til endnu et bad i Stillehavet? Fra El Tránsito går turen direkte til Managua, hvor vi overnatter på det samme hotel, som vi startede fra for 13 dage siden. (ca. 200 km.)

Tirsdag den 23. marts:

I dag efter morgenmaden slutter turen og for de fleste begynder rejsen tilbage til Danmark, hvor man normalt vil ankomme den efterfølgende dag.

Arrangør:

Tel. Ervin: (00 505) 8850 4642,
Tel. Camilo: (00 505) 8914 0348,
Tel. Denis: (00 505) 8424 0494,